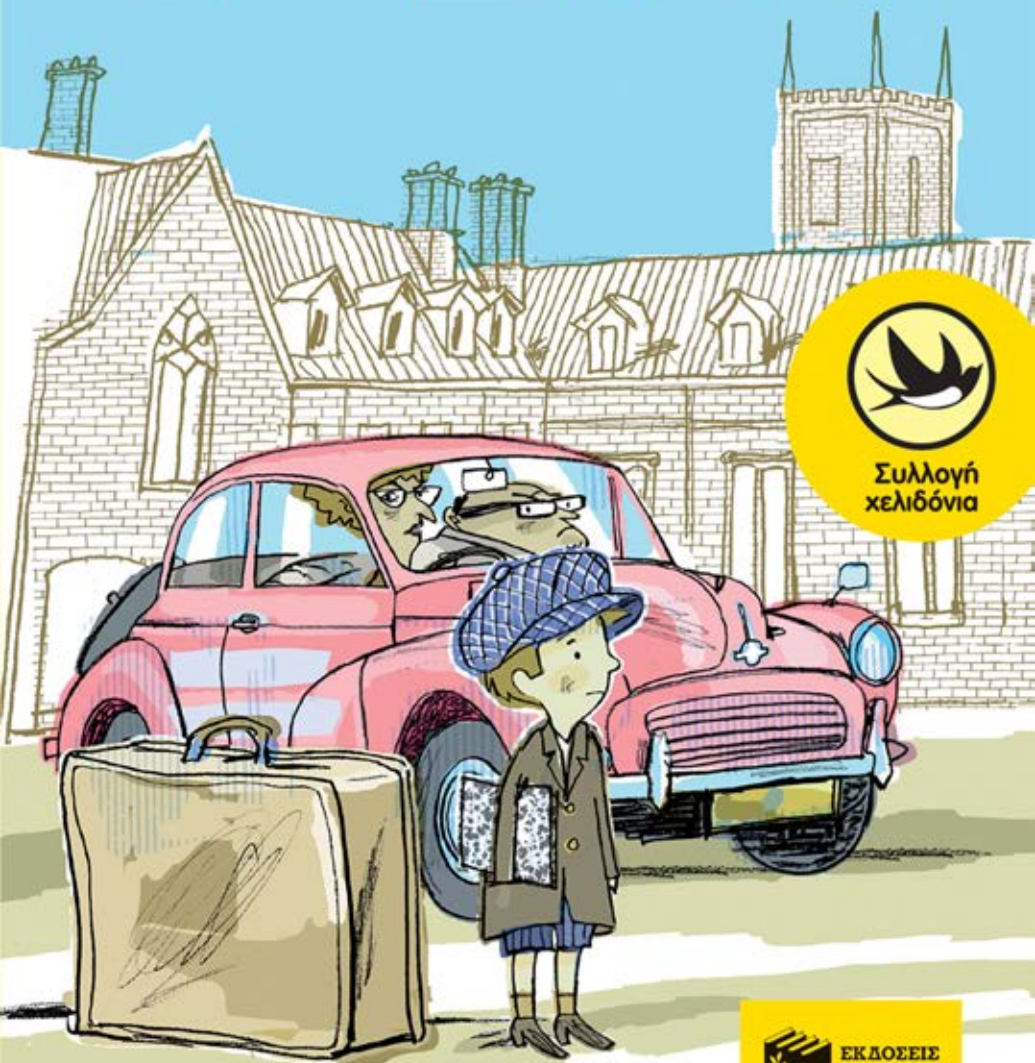

Φαμπρίτσιο Σιλέι

Τα Θέλω Όλα Δικά Μου

Συλλογή
χελιδόνια

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ
www.patakis.gr

1

Ένα ευτυχισμένο ζευγάρι

ΤΗΝ ΕΠΟΧΗ αυτής της ιστορίας ο κύριος και η κυρία Σμιρθ ήταν ήδη ένα μεσήλικο ζευγάρι που δεν είχε παιδιά. Για να λέμε την αλήθεια, όχι μόνο δεν είχαν παιδιά, αλλά ούτε καν που τους είχε περάσει από το μυαλό να αποκτήσουν.

Και οι δύο απεχθάνονταν αυτά τα φασαριόζικα, απαιτητικά πλάσματα που θες ένα σωρό λεφτά για να τα μεγαλώσεις. Άσε που μπλέκονται συνεχώς μες στα πόδια σου. Ακόμα κι όταν πήγαιναν διακοπές από τη μια άκρη του κόσμου στην άλλη, προσπαθούσαν να αποφεύγουν τα μέρη που προτιμούσαν οι οικογένειες. Από τότε που γνωρίστηκαν και παντρεύτηκαν –πάνε δεκαπέντε χρόνια τώρα πια– ήταν πανευτυχείς που ταίριαζαν τόσο πολύ σε όλα. Είχαν πάντα τις ίδιες απόψεις, έκαναν τα ίδια όνειρα, κι έτσι δεν ένιωσαν ποτέ την ανάγκη να θίξουν το θέμα «παιδιά».

Ο κύριος και η κυρία Σμιρθ ζούσαν σε μια όμορφη μονοκατοικία στην οδό Λαντμπρόουκ, όμως περνούσαν τη μέρα τους σε έναν από τους πιο ονομαστούς δρόμους του Λονδίνου, στη συνοικία του Νότινγκ Χιλ, όπου βρί-

σκονταν οι δουλειές τους. Ήταν τόσο τυχεροί που είχαν καταφέρει να δουλεύουν αντικριστά!

Στα δεξιά της αριστοκρατικής οδού Πορτομπέλλο ήταν το μεσιτικό γραφείο του Γκρέγκορ με την τιρκουάζ πρόσοψη και στα αριστερά, στο ίδιο ύψος, το κατάστημα της Κλεμίλντε *Smirth's Antiques* με τις αντίκες και τα είδη διακόσμησης, με μια βιτρίνα σε στιλ αρ νουβό, βαμμένη σε ροζουλί χρώμα.

Αυτή η ευτυχής γεωγραφική συνύπαρξη τους επέτρεπε να χαιρετιούνται από τις βιτρίνες τους και να στέλνουν από μακριά ναζιάρικα φιλάκια ο ένας στον άλλον. Αφού τελείωναν τις δουλειές τους, το μεσημέρι συναντιούνταν για φαγητό στο *Cafe-Restaurant Roald Dahl*, ένα κομψό εστιατόριο στο τέρμα της οδού Πορτομπέλλο, όπου γευμάτιζαν μιλώντας ενθουσιασμένοι για τις δουλειές που έκλειναν κάθε πρωί.

Ήταν τέτοια η οικονομική τους άνεση, που δεν τους έλειπε τίποτα. Από τα ορεκτικά μέχρι το επιδόρπιο δεν παρέλειπαν ποτέ κανένα πιάτο και η αγαπημένη τους συνήθεια ήταν να ταξιδεύουν, να μετράνε τα χρήματα που αποταμίευαν στους τραπεζικούς τους λογαριασμούς και να θυμούνται μαζί τον κατάλογο των σπιτιών και των οικοπέδων που είχαν στην ιδιοκτησία τους.

«Και, για να μην ξεχνιόμαστε, είναι και το εξοχικό στο Νότινχαμ!» έλεγε ο κύριος Γκρέγκορ, χαρούμενος που θυμήθηκε να το προσθέσει στον κατάλογο με τα ακίνητά τους, καθώς τα απαριθμούσαν καθισμένοι στο αγαπημένο τους εστιατόριο.

«Βέβαια! Πολύ σωστά. Παραλίγο να το ξεχάσω. Τι

λες; Μήπως ήρθε η ώρα να πουλήσουμε εκείνα τα γραφεία στο Σίτυ του Λονδίνου;»

Τέτοιες κουβέντες έκαναν. Εκτός από τις μέρες που έτρωγαν με τον κύριο Ρότζερς, που είχε ένα μικρό κοσμηματοπωλείο στη γωνία του ίδιου δρόμου. Αυτό συνέβαινε ανελλιπώς τρεις φορές την εβδομάδα: κάθε Τρίτη, Πέμπτη και Σάββατο. Οι τρεις τους γευμάτιζαν στο ίδιο τραπέζι κι ύστερα ζητούσαν τρεις διαφορετικούς λογαριασμούς.

Με τον κύριο Ρότζερς, που δεν αργούσε ποτέ ούτε δευτερόλεπτο, μιλούσαν για πολιτικά, για δουλειές, για πολυτελή ταξίδια και υπέροχα φαγητά, για ακριβά υφάσματα και επώνυμα παπούτσια, που δεν έλειπαν ποτέ από τη ζωή και των τριών.

Μπορούμε να πούμε ότι, τελικά, χάρη στον κύριο Ρότζερς τα πράγματα εξελίχθηκαν έτσι όπως εξελίχθηκαν. Η ιστορία ξεκίνησε εκεί, στο τραπέζι του εστιατορίου Roald Dahl.

Ο κύριος Γκρέγκορ κοίταξε το ρολόι του και ρώτησε την Κλεμίλντε: «Πέμπτη δεν είναι σήμερα;».

«Σωστά!» του απάντησε η σύζυγός του.

«Δεν είναι δώδεκα και δέκα;»

«Σωστά!»

«Μόνο που ο κύριος Ρότζερς έχει αργήσει!»

«Η αλήθεια είναι πως δεν το συνηθίζει» παραδέχτηκε η Κλεμίλντε.

«Τι να κάνουμε; Να παραγγείλουμε;»

«Φυσικά» συμφώνησε η Κλεμίλντε. «Δεν μπορεί, θα έρθει. Κι αν δεν έρθει...»

«Σκασίμωλα μας κι εμάς!!!» είπαν με μια φωνή, σηκώ-

νοντας τα χέρια και κουνώντας τα σαν σημαιούλες που ανεμίζουν. Ήταν κάτι σαν το σλόγκαν τους, ένα σκερτσόζικο παιχνίδι που είχαν σκαρώσει από την αρχή της σχέσης τους.

Σεισμός στην Ιταλία; «Στείλτε χρήματα. Βοηθήστε τους σεισμόπληκτους!» παρακαλούσαν τα ραδιόφωνα και τα κανάλια. Κι εκείνοι κοιτάζονταν με ένα συνένοχο βλέμμα και, ανεμίζοντας τα χέρια τους στο ύψος των αυτιών, έλεγαν με μια φωνή: «Σκασίμυλα μας κι εμάς!!!».

Ωστόσο, όταν ο σερβιτόρος πλησίασε το τραπέζι τους για να πάρει παραγγελία, ο κύριος Γκρέγκορ τον ρώτησε μήπως κατά τύχη είχε δει τον κύριο Ρότζερς.

Ο σερβιτόρος τούς κοίταξε άναυδος και ξαφνικά έγι-
νε σοβαρός: «Τι; Δεν τα μάθατε;».

«Τι να μάθουμε;» ρώτησαν και οι δύο με μια φωνή.

«Η καθαρίστρια τον βρήκε νεκρό σήμερα το πρωί. Έπαθε ανακοπή την ώρα που γυάλιζε τη συλλογή του με τα παλιά νομίσματα!»

«Μα δεν είναι δυνατόν!» σχολίασε ο κύριος Γκρέγκορ, που δεν πίστευε στα αυτιά του, και βάλθηκε να στρίβει τον θάμνο με τις τρίχες που ξεφύτρωνε από το δεξί αυτί του, σαν να ήθελε να βεβαιωθεί ότι είχε ακούσει σωστά. «Μα είμαστε συνομίλικοι, ήταν μόνο σαράντα εννιά χρόνων, ήμασταν συμμαθητές στο σχολείο!» κι ένα παγωμέ-
νο ρίγος διαπέρασε τη ραχοκοκαλιά του.

Ο σερβιτόρος, με πρόσωπο θλιμμένο, άνοιξε τα χέρια διάπλατα, σαν να έλεγε: «Αυτά έχει η ζωή» κι ύστερα πρόσθεσε: «Αν θέλετε τη συμβουλή μου, σήμερα έχουμε καταπληκτικό ροσμπίφ με πουτίγκα Γιορκσάιρ».

2

Μια σπουδαία ιδέα

ΑΠΟ ΕΚΕΙΝΗ ΤΗΝ ΗΜΕΡΑ στο εστιατόριο και μετά το μοιραίο τέλος του κυρίου Ρότζερς, ο κύριος Γκρέγκορ άρχισε να σκέφτεται το ενδεχόμενο του δικού του θανάτου ή, μάλλον, όχι μόνο του δικού του, αλλά και της συζύγου του. Ανίατες ασθένειες, αυτοκινητικά και αεροπορικά δυστυχήματα, ακόμη και τρομοκρατικές ενέργειες. Δεν άφησε κανένα ενδεχόμενο που να μην περάσει από το μυαλό του. Μπροστά στον καθρέφτη, μετά το ντους, κοίταξε την πελώρια κοιλιά του και συμπέρανε ότι γερνούσε. Ακόμη και η Κλεμίλντε, αδύνατη και δραστήρια, αν και δέκα χρόνια μικρότερή του, δεν ήταν πια κανένα παιδάκι. Αυτός ήταν κι ο λόγος που, μετά από πολλή σκέψη, αποφάσισε να της πει την ιδέα του.

Το σοκ για τη σύντροφό του ήταν μεγάλο.

«Αφού τα είχαμε συμφωνήσει!» φώναξε υστερικά η Κλεμίλντε. «Δεν είχαμε πει ότι δε θέλαμε με τίποτα ζώα; Ούτε γάτες ούτε ηλίθια σκυλιά να μπλέκονται μες στα πόδια μας... πόσω μάλλον παιδιά!»

«Μα, αγάπη μου, προσπάθησε να καταλάβεις. Και τι θα γίνει με τα λεφτά μας, τα σπίτια μας, τις μετοχές μας;»

τη ρώτησε ο κύριος Γκρέγκορ. «Δεν πιστεύω να θέλεις να καταλήξουν στα χέρια του κράτους ή δεν ξέρω κι εγώ ποιανού άλλου!»

«Δεν έχω μητρικό ένστικτο! Αυτό θα 'πρεπε να το ξέρεις!» αποκρίθηκε εκείνη. «Τελικά, ίδιοι είστε όλοι οι άντρες! Εμ βέβαια, αφού έχετε εμάς να σας κάνουμε παιδιά! Εμείς αρρωσταίνουμε να τα γεννήσουμε, ρισκάρουμε τη ζωή μας και μετά τριγυρνάμε φριχτά παραμορφωμένες, με ζαλάδες και ναυτίες. Έπρεπε να μου το πεις ότι ήσουν κι εσύ σαν όλους τους άλλους, ότι ήθελες παιδιά. Ούτε που θα γύριζα να σε κοιτάξω! Εγώ δεν έχω σκοπό ν' αρρωστήσω!»

«Μα... Κλεμίντε, ούτε κι εγώ έχω πατρικό ένστικτο. Κι άλλωστε, στην περίπτωση μας δεν είναι ότι θέλουμε να κάνουμε παιδί... δεν είναι αυτό το ζήτημα...»

«Α, μπα; Και τι είναι τότε;»

«Εμείς θέλουμε έναν... εχμ... έναν... έναν διάδοχο! Έτσι πρέπει να το δεις. Χρειαζόμαστε έναν διάδοχο! Κάποιον που θα είναι αίμα μας και θα αναλάβει ό,τι έχουμε όταν πλέον δε θα υπάρχουμε πια. Κάποιον που θα του μεταδώσουμε τις γνώσεις μας κι εκείνος με τη σειρά του θα φροντίσει να μεγαλώσει κι άλλο την περιουσία των Σμιρθ. Κάποιον που θα ασχοληθεί με τα σπίτια, τα ακίνητα, τα γραφεία μας...»

Η Κλεμίντε, με το μακρύ συνοφρυωμένο πρόσωπό της, προβληματιζόταν για ώρα, αποκαλύπτοντας σαν τρωκτικό τους πάνω κοπτήρες της. Κουρνιασμένη στην αγαπημένη της πολυθρόνα, με τα χέρια σταυρωμένα και τα μακριά λεπτά της πόδια σταυροπόδι, σκεφτόταν είτε όλα τα ενδεχόμενα είτε κανένα απολύτως. Ώσπου ξαφ-

νικά ξέσπασε σε φωνές: «Το θέμα είναι ότι είμαι μεγάλη! Χαζέ! Είμαι σχεδόν σαράντα!».

«Έχω πάρει τις πληροφορίες μου γι' αυτό το θέμα» αποκρίθηκε ήρεμος ο κύριος Γκρέγκορ. «Η επιστήμη έχει κάνει τεράστια βήματα, οι γυναίκες τώρα κάνουν παιδιά και σε μεγαλύτερες ηλικίες. Κανένα πρόβλημα. Έχω κλείσει ραντεβού αύριο με τον γιατρό μας για ένα γενικό τσεκάπ».

«Δηλαδή, είσαι αποφασισμένος;» μούγκρισε η Κλεμίντε, που είχε αρχίσει να καταλαβαίνει τι εννοούσε ο άντρας της.

«Εκτός κι αν θέλεις να πάρει την περιουσία μας το κράτος ή... η αδερφή σου σε περίπτωση που...»

«Οχιιι! Ούτε η αδερφή μου ούτε τα παιδιά της! Δεν πρόκειται να πάρει ούτε δεκάρα από μένα... αυτή η μέγαιρα!»

Ο Γκρέγκορ χαμογέλασε κάτω από τα μουστάκια του, ικανοποιημένος που είχε πατήσει την ευαίσθητη χορδή της γυναίκας του. Μια λεπτομέρεια απέμενε ακόμα.

«Και, φυσικά, δε χρειάζεται να γεννήσεις εσύ η ίδια. Αν σε τρομοκρατεί τόσο πολύ η ιδέα, μπορούμε να υιοθετήσουμε το πιτσιρίκι κάποιου άλλου... υπάρχουν εκατοντάδες που δεν τα θέλει κανείς».

«Ούτε να το διανοηθείς! Αν θέλεις τόσο πολύ έναν διάδοχο, θα τον κάνουμε μόνοι μας και θα έχει το αίμα μας, ακόμα κι αν πρέπει να πεθάνω γι' αυτό. Κανείς άλλος δεν πρόκειται να αγγίξει την περιουσία μας. Μόνο το δικό μας παιδί».

Αγκαλιάστηκαν χαρούμενοι.

Έναν μήνα μετά, η κυρία Σμιρθ ανακοίνωσε στον σύζυγό της ότι ήταν έγκυος κι ότι ένιωθε χάλια, μόνο που τώρα πια όλα είχαν πάρει τον δρόμο τους.

3

Ο διάδοχος

ΑΔΙΑΦΟΡΩΝΤΑΣ για τη μεγάλη της κοιλιά, που έμοιαζε τελείως παράταιρη έτσι όπως προεξείχε από το λεπτό κορμί της, η Κλεμίλντε συνέχισε να δουλεύει και να ζει σαν να μη συμβαίνει τίποτα. Ώσπου μια νύχτα στα μέσα του Αυγούστου το μωρό αποφάσισε να γεννηθεί. Μόνο που, έτσι αδύνατη όπως ήταν η μαμά του, τελικά ήρθε στον κόσμο χάρη στην τέλεια καισαρική τομή που της έκανε ένας επιδεξιότατος γιατρός.

Οι γονείς του, που είχαν φτάσει τρέχοντας στο νοσοκομείο, έπρεπε να δηλώσουν το όνομα του μωρού τους, κι έτσι αποφάσισαν να το ονομάσουν Πρώτο. «Και τελευταίο!» αναφώνησε εξαντλημένη η άμοιρη Κλεμίλντε, που θα θυμόταν αυτή την εμπειρία σαν ένα από τα πιο δυσάρεστα και πικρά γεγονότα της ζωής της.

«Ναι» είπε ο κύριος Γκρέγκορ. «Θα τον ονομάσουμε Πρώτο, γιατί ο γιος μας πρέπει να είναι πάντα πρώτος και καλύτερος και να θυμάται πως θα πρέπει να σκέφτεται πρώτα απ' όλα τον εαυτό του και μετά, μόνο μετά, πολύ μετά, όλα τα άλλα!»

Μόλις οι δύο γονείς μπήκαν στο σπίτι με το μωρό πα-

ραμάσχαλα, λες και κουβαλούσαν ένα πακέτο έγγραφα, συνειδητοποίησαν ότι ήταν αδύνατον να το αναλάβουν μόνοι τους.

«Δεν υπάρχει περίπτωση να το θηλάσω!» φώναξε η Κλεμίντε. Σιγά μην κάθονταν εκείνη κι ο κύριος Σμιρθ να το ταΐζουν κάθε τρεις και λίγο και μετά να το αλλάζουν. Τους έπιανε αηδία στη σκέψη και μόνο.

Έτσι λοιπόν, έβαλαν αγγελία στην εφημερίδα. Και τι αγγελία; Τέτοια που είχε να τη δει ανθρώπου μάτι από τις αρχές του προηγούμενου αιώνα. Έγραψαν λοιπόν τα εξής:

ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΤΡΟΦΟΣ

για να αναλάβει νεογέννητο. Προσφέρεται ικανοποιητική αμοιβή, φαγητό και στέγη σε αριστοκρατική περιοχή του Λονδίνου. Αποκλείονται αργόσχολοι, κλέφτες, τσαπατσούληδες και λιγδιάρηδες.

Κος και Κα Σμιρθ Τηλ.: 020-5241687

Ακριβώς ένα εικοσιτετράωρο αργότερα, εμφανίστηκε στην πόρτα τους η Ενρικέττα Στίβενσον, που μόλις είχε καταφτάσει απ' την επαρχία. Ήταν μια νεαρή γυναίκα που έσφυζε από ζωή, απλή, με ένα καλοσυνάτο χαμόγελο που θα το ζήλευε ακόμη και άγιος.

Η Ενρικέττα μόλις είχε σταματήσει να θηλάζει το τελευταίο της παιδί και, επειδή είχε ανάγκη τα χρήματα,

το ανέθεσε στην αδερφή της, άφησε το αγρόκτημά της και κατέφτασε στην πόλη για να πιάσει δουλειά στην οικία Σμιρθ.

Για τον Γκρέγκορ και την Κλεμίλντε ήταν πραγματική ευλογία. Μέσα σε λίγες μέρες ξέχασαν τον γιο τους και τον ανέθεσαν αποκλειστικά στη φροντίδα και στην τρυφερότητα εκείνης της νεαρής γυναίκας με το στρουμπουλό, ροδαλό σαν μήλο πρόσωπο, το λευκό μαντίλι και την κεντητή φρεσκοπλυμένη ποδιά.

Φυσικά, πρώτα την πέρασαν από διάφορα τεστ. Την πρώτη εβδομάδα που έμεινε μαζί τους είχαν σκορπίσει σε όλο το σπίτι –ακόμη και στο μπάνιο– κέρματα, χαρτονομίσματα και ασημένια μαχαιροπίρουνα, καταγράφοντας λεπτομερώς πού ακριβώς τα είχαν τοποθετήσει. Προς μεγάλη τους έκπληξη, η γλυκιά χωριάτισσα δεν άγγιξε το παραμικρό.

Και οι δύο συμφώνησαν ότι μάλλον ήταν χαζή. Μια τίμια χαζή. Μετά από αυτή τη διαπίστωση λοιπόν, την εμπιστεύτηκαν με κλειστά μάτια, κι έτσι η «υπόθεση μωρό» έκλεισε μια και καλή.

Η σχέση τους με τον Πρώτο περιορίστηκε σε μια απλή παρακολούθηση. Τον παρατηρούσαν όλο περιέργεια να μεγαλώνει, λες και ήταν κανένα τεράστιο μανιτάρι, και υπολόγιζαν τι ξόδευαν για εκείνον.

«Πώς τρώει έτσι το μυξιάρικο! Κοίτα πόσα λεφτά μάς κοστίζει!» παραπονιόταν η Κλεμίλντε.

«Αγάπη μου, αφού το ξέρεις. Δεν πρέπει να τον βλέπεις σαν έξοδο του σπιτιού, αλλά σαν μια μελλοντική επένδυση!»

Όσο οι Σμιρθ ήταν στη δουλειά τους, η Ενρικήττα Στίβενσον, που την έτρωγε η νοσταλγία για τα παιδιά της, εκδήλωνε όλη της την αγάπη στον μικρό Πρώτο. Τον θήλαζε, τον νανούριζε, του τραγουδούσε, του έκανε ένα σωρό παιχνίδια, τον έπλενε, και οι δυο τους περνούσαν μια ήρεμη κι ευχάριστη ζωή. Το αγοράκι μεγάλωνε όμορφα κι ωραία και πολύ σύντομα ένα χαμόγελο ευχαρίστησης ζωγραφίστηκε στο προσωπάκι του. Η Ενρικήττα είχε πάντα μαζί της μια μικρή φωτογραφική μηχανή και δε σταματούσε στιγμή να τον βγάζει φωτογραφίες, αλλά μόνο όταν δεν την έβλεπαν οι γονείς του, από φόβο μη θυμώσουν. Μετά από έναν χρόνο έκανε τα πρώτα του βήματα και η γυναίκα πήρε την άδεια των Σμιρθ να πηγαίνει κάθε Σαββατοκύριακο το αγοράκι στο αγρόκτημά της, για να παίζει με τα δικά της παιδιά.

Ο Γκρέγκορ και η Κλεμίλντε ήταν πανευτυχείς που είχαν ελεύθερα τα Σαββατοκύριακά τους. Τόσο πανευτυχείς που δεν είχαν ξένους μες στα πόδια τους, ώστε δεν παραπονέθηκαν καν όταν η Ενρικήττα απέκτησε τη συνήθεια να παρατείνει την παραμονή τους στην εξοχή από το ένα Σαββατοκύριακο στο άλλο. Κάτι οι δικαιολογίες για τον καθαρό αέρα και την παρέα, κάτι το φρέσκο γάλα από την αγελάδα, τελικά γλίτωσαν από το μυξιάρικο. Κι έτσι, τελικά, τον Πρώτο τον ανέλαβε η Ενρικήττα Στίβενσον. Σύμφωνα με τους υπολογισμούς τους, η εξέλιξη αυτή τους βοηθούσε να κάνουν σημαντική οικονομία στο ρεύμα, στη θέρμανση και στο φαγητό. Μόλις όμως το παιδί θα άρχιζε να αντιλαμβάνεται τον κόσμο γύρω του, θα το έπαιρναν σπίτι τους και θα το μεγάλωναν εκείνοι. Έτσι,

θα προετοίμαζαν τον Πρώτο ώστε να εκπληρώσει τον σκοπό για τον οποίο τον έφτιαξαν.

Στο μεταξύ, όταν ο Πρώτος έκλεισε τα δύο, κυνηγούσε τις κότες, σκαρφάλωνε πάνω στα γουρούνια, χάιδευε τις γάτες κι έπαιζε με τα παιδιά του αγροκτήματος. Είχε γίνει ένα καλοσυνάτο και θαρραλέο παιδί.

Στα τέσσερα μιλούσε με άνεση και, τις σπάνιες φορές που έβλεπε τους γονείς του, τους απευθυνόταν με μεγάλη ευγένεια.

Στα πέντε του είχε γίνει, χωρίς να το επιδιώκει, αλλά με απόλυτη φυσικότητα, ο αρχηγός όλων των παιδιών και ανακάλυπτε ενθουσιασμένος συναρπαστικές περιπέτειες στα μεγάλα πράσινα λιβάδια και στα δάση.

Στα έξι του άρχισε να πηγαίνει στο μικρό σχολείο του χωριού και σύντομα αποδείχτηκε εξαιρετικός μαθητής.

Κι όταν έκλεισε τα οκτώ, οι Σμιρθ, βλέποντας πόσο πολύ είχε μεγαλώσει και πόσο καλά διάβαζε κι έγραφε, το πήραν απόφαση. Είχε έρθει η ώρα. Τώρα λοιπόν που μπορούσαν να επικοινωνήσουν με το παιδί, θα το αναλάμβαναν εκείνοι. Και κάπως έτσι ο Γκρέγκορ και η Κλεμίντε απέλυσαν την Ενρικήττα και πήραν τον Πρώτο από το αγρόκτημα.

Μετά από πολύ κλάμα, αγκαλιές και την υπόσχεση που έδωσαν αμέτρητες φορές ότι δε θα χαθούν, ο Πρώτος αποχαιρέτισε την Ενρικήττα. Το αντίο τους ήταν σπαρταχτικό, αφού ουσιαστικά ήταν σαν να στερούσαν ένα παιδί από την ίδια του τη μητέρα αλλά και από τα αδέρφια του, και μάλιστα κάτω από το μάλλον ενοχλημένο κι όχι και τόσο αμήχανο βλέμμα των φυσικών γονιών του.